

И той рѣши да постъпи простъ работникъ въ фабриката.

*
* *

Работниците много обикнаха новия си другаръ. Често го виждаха натъженъ да рони сълзи, скритъ въ нѣкой фабриченъ кѣтъ.

— Не плачи, Сираче, а работи! Нека плачатъ за умрѣлитъ, — шепне му нѣкой работникъ, па го подхване за рѣка и го заведе прѣдъ фабричната машина.

А на малкиятъ Сиракъ е тежко и мъчно. Нѣма никой да го погали, никой да му постеле, никой да го нахрани. . .

Все едно. Малкиятъ Сиракъ забравя своята тѣга и бързо се залавя за работа.

Пищятъ фабричните машини, колелетата незапирно се въртятъ и нѣкакъвъ тежъкъ, задушливъ, почти отровенъ въздухъ, задавя работниците. Чуватъ се глухи пѣсни изъ голѣмото здание на фабриката, но и тѣ се губятъ въ страшния ревъ на машинитъ.

— Сираче, Сираче . . . ехъ, какво си ти глупаче! . . . обажда се немирна работничка, като го гледа жаловито, — нѣма ли за тебе жилище, а си дошелъ тука да се тровишъ въ тая фабрика! Да, жилище — спасилище! Хайде, махай се отъ тука. . .

— Да, жилище — спасилище! — тихо прошепна малкиятъ Сиракъ и пакъ заплака.

Дълго врѣме стоя неподвиженъ: той се замисли дълго върху нѣщо, слѣдъ туй отново